

sagen, men bare på forhånd afviser den. Der er det, jeg siger, at det giver mindelser om den fodnoteholdning, som venstrefløjen også havde under den kolde krig tilbage i 1980'erne.

Til hr. Lars-Emil Johansen vil jeg bare sige, at der jo ikke er tale om, at det grønlandske landsstyre, som er et fungerende landsstyre, fordi der er udskrevet valg, skal tage stilling til et missilforsvar. Der er jo ikke nogen, der tvinger nogen til at tage stilling. Det, vi gør, er, at vi holder det grønlandske hjemmestyre orienteret om udviklingen i sagen, og det, den danske regering gør på topmødet i Prag, er at sige ja til, at der kan igangsættes undersøgelser. Det er det, der siges ja til nu, hverken mere eller mindre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 588

2) Til statsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Har den danske regering ændret holdning til deltagelse i missilskjoldprojektet?«

Holger K. Nielsen (SF):

Nu håber jeg, at jeg kan få et svar, der er lidt mere kvalificeret end henvisninger til, hvad der skete i 1980'erne. Den historiske arkæologi synes jeg, vi skal overlade til andre.

Det, vi snakker om nu, er fremtiden, og her er der tale om et meget, meget vigtigt projekt, der får meget store og vidtrækkende sikkerhedspolitiske konsekvenser. Derfor vil jeg godt endnu en gang spørge om regeringens holdning til det, om ikke regeringen har skiftet holdning til det.

Når jeg før hørte statsministeren sige, at det her er et fredens projekt, som beskytter os imod slyngelstater og terrorister, så er der vel reelt tale om, at regeringen har accepteret det her projekt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringens holdning er uændret. Regeringens holdning er fortsat, at stillingtagen til selve missilforsvarsprojektet forudsætter et konkret projekt og en konkret henvendelse. I lyset af NATO-topmødets forventede behandling af missilforsvar har regeringen den 23. oktober i år givet Det Udenrigspolitiske Nævn en redegørelse om forberedelserne og efterfølgende meddelt de amerikanske myndigheder, at skulle USA på et eller andet tidspunkt fremsætte en anmodning, så er regeringen selvsagt rede til at modtage og

behandle en sådan. Men der er ikke taget stilling til projektet.

Jeg kan godt forstå, at hr. Holger K. Nielsen bliver vrissen, når jeg trækker forhistorien op, og hr. Holger K. Nielsen taler om historisk arkæologi. Det er meget forståeligt, at hr. Holger K. Nielsen ikke kan lide at blive mindet om, at han under den kolde krig jo i virkeligheden tog det forkerte parti ved at indgå i et fodnoteflertal, som tvang den daværende borgerlige regering til at gå imod den faste NATO-eholdning, som heldigvis alligevel blev fastholdt på trods af det danske fodnoteflertal. Den faste NATO-eholdning, som til syvende og sidst betød, at sovjetystemmet brød sammen, Warszawapagten brød sammen, og der blev skabt baggrund for nedrustning og afspænding.

Jeg er nødt til at sige til hr. Holger K. Nielsen, at nogle gange er man nødt til at vise fasthed og vilje for at få freden, og det er nøjagtig det, det gælder om over for de her slyngelstater. De skal vide, at de ikke bare kan fyre deres missiler af mod os, men at vi har måder at beskytte os på.

Men på nuværende tidspunkt er der ikke et projekt, der er jo ikke et projekt, der er ikke noget at tage stilling til. Derfor synes jeg da, det er rimeligt, at man undersøger mulighederne for det, før man tager stilling. Men hr. Holger K. Nielsen har tilsyneladende allerede taget stilling. Han siger nemlig nej. Jeg er så åben, at jeg siger: Lad os nu få en undersøgelse, og så tager vi stilling.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo fuldstændig grotesk at skulle høre en statsminister sige, at man skal vise fasthed, en statsminister, der bøjer sig i støvet for USA, bøjer sig i støvet for Rusland, gør alt, hvad stormagterne vil have ham til at gøre. Det er jo sandheden i dét. Så skal man vise fasthed. Er det Nordkorea, eller er det Irak, eller hvad er det, der er trusselsbilledet her? Derfor vil jeg godt igen bede statsministeren om at forholde sig til realiteterne.

Jeg vil sige, at jeg er stolt af fodnotepolitikken. Det var faktisk et tidspunkt, hvor Danmark gik ind i en situation og viste selvstændighed. Men dér er vi så uenige. Men kunne den debat ikke vente til en anden gang?

Skulle vi ikke i stedet for her i Folketingssalen se fremad og se på, hvordan dette her projekt virker i forhold til den nye verdensorden, de nye trusler, vi står over for? Hvordan det virker i forhold til terrorisme, virker i forhold til oprust-